

[Alfred Jensen.]

delsen med, at forsvarsberedskabet skal øges; det har jeg allerede tidligere i min tale redegjort for.

Jeg kan heller ikke godkende, at man i forslaget giver ministeren bemyndigelse til at forlænge tjenestetiden. Vi har af statsministeren fået løfte om, at forlængelse af tjenestetiden vil blive forelagt rigsdagen til godkendelse. Nu bryder man faktisk det løfte, idet man giver forsvarsministeren bemyndigelse til at forlænge tjenestetiden. Vi vil vende os ikke alene mod den forlængelse, der her er foreslået, men mod, at der gives ministeren bemyndigelse til en yderligere forlængelse.

Jeg vil også sige, at vi vender os mod § 56 i forslaget om sammensætningen af værnene og § 46 i forslaget om personellet, der giver ministeren bemyndigelse til at øge fredsstyrkerne og til i tilfælde af krig eller under truende udsigt til krig at forøge de militære styrker. Jeg skal ikke optage nogen diskussion om, hvad der skal forstås ved truende udsigt til krig, men det forekommer os, at det er urimeligt at give en sådan bemyndigelse, og det forekommer os, at netop mobilisering — og det er jo det, der er tale om her — er et såre ømfindtligt punkt. Vi har set, hvilken spænding en mobilisering kan føre til, vi har endog set, at mobilisering har ført til en sådan spænding, at krig er udbrudt. Hvis rigsdagen giver ministeren bemyndigelse til at foretage mobilisering efter eget forgodtbefindende og i overensstemmelse med amerikanerne, vil det i virkeligheden sige, at han kan bidrage til at skabe en situation, der fremkalder krig, og det vil sige, at man begrænser rigsdagens ret til at øve indflydelse på, om Danmark skal i krig eller ej.

Om den faste kerne vil jeg også gerne sige et par ord. Det er rigtigt, hvad det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby) sagde om, at den faste kerne mindede om Hitlers SS-styrker. De var jo den faste kerne i hans hær, og det forekommer mig, at man er ved at foretage en organisering af SS-styrker her. Vi kan ikke give vor tilslutning til en sådan nydannelse indenfor vor hær. Vi må betragte en sådan nydannelse som en fjernelse af hæren fra folket. Det vil betyde, at den uvilje og modstand, der findes i folket mod militæret, vil blive øget yderligere. Og man må jo tage i betragtning, at adskillige af de personer, der vil blive indrangeret i en sådan hær, ikke er de bedste af landets indbyggere, og gøre sig klart, at hvis man som foreslået placerer dem der fra et til fire år — og der kan

senere blive tale om længere perioder —, fjerner man dem fra folket og skaber derved en afstand mellem dem og folket, som ingen kan være interesseret i at skabe. Desuden vil det være farligt at skabe en sådan styrke, som kan sættes ind mod folket i visse situationer, hvor folkets flertal absolut ikke ønsker at sådanne styrker skal anvendes mod dem.

Vi er, som det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby) rigtigt bemærkede, tilhængere af den tvungne værnepligt, og det holder vi fast ved. Vi ønsker, at de militære styrker, Danmark skal have, udgår af den almindelige værnepligt. Derved skaber man den rette forbindelse mellem de militære værn og folket. Vi ønsker, at hæren skal bestå af personer, der kommer ind til en kortvarig uddannelse og vender tilbage til de kredse i befolkningen, hvorfra de er kommet.

Jeg vil også gerne sige et par ord om de menige. Det er ganske vist ikke alt det, jeg ønsker at sige, der har direkte tilknytning til bestemmelserne i lovforslaget — jeg tænker her på soldaterlønningerne —, men da jeg hørte, at det ærede medlem hr. Johs. Christiansen omtalte dem og ikke fik nogen rettesættelse derfor, går jeg ud fra, at den samme tilladelse gives mig. Jeg mener, at de lønninger, man byder de menige, er for små; 1 kr. 50 øre om dagen i den første periode og senere 1 kr. 70 øre er ikke tilstrækkeligt til at dække de udgifter, soldaterne har. Tænk bare på sporvognsbilletter og cigaretter; enhver kan sige sig selv, at dette beløb er altfor ringe. Det må sættes op og sættes temmelig meget op.

Det andet forhold vedrørende de menige, jeg ønsker er fremhæve, er forsorgen for de indkaldtes familier. Jeg ved vel, at der er regler herfor, men jeg ved også, at der i adskillige tilfælde gøres forsøg på at knibe udenom, og at der fremkommer adskillige klager over, at der ikke ydes det, som rettelig burde ydes, og at man ikke i tilstrækkeligt omfang er opmærksom på, hvem der er familieforsørgere, og hvem der yder deres familier økonomisk hjælp. Dette forhold bør, mener jeg, ordnes på en sådan måde, at de, der rives bort fra deres familier og fra deres arbejde og dermed fra muligheden for at forsørge deres pårørende, hvis de har sådanne forsørgerpligter, får sikkerhed for, at deres pårørende ikke lider noget som helst økonomisk tab under indkaldelsen.

For det tredje ønsker jeg at rejse spørgsmålet om fribilletter til tog og biler for de menige. Der findes en ordning, hvorefter